

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRIGIÓ ADELANTADA
Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, ABRIL 4 DE 1886.

NÚVOLS

La premsa diària d' aquesta ciutat ha donat compte d' un parte telegràfic de Madrid, en l' que 's fá menció d' un convit donat al general Lopez Dominguez, en el qu' assistiren 24 generals y molts homens polítichs afiliats al partit demòcrata-dinàstich. Molt dona que pensar aquest fet, y las deduccions que d' éll poden ferse s' embolican mes si s' te en consideració l' actitud del Sr Castelar respecte de 'ls demés partits republicans y de las sevas declaracions arrel de la celebració del esmentat convit.

Sapigut es que lo govern del Sr Castelar, feu general á lo senyor Lopez-Dominguez, lo sofocador de l' insurrecció cantonal de Cartagena. No es un misteri per ningú la intima amistat que uneix á aquestos dos homens, y l' afinitat d' ideas que desde la mort del Rey y del general Serrano ve marcantse en l' actitud de cad' hú d' élls, dóna móltissim que pensar á los fussionistas y conservadors.

Que s' espéra veurer naixer lo sol de la llibertat en l' horisó d' España, res ho demostra mes bé, que los preparatius de 'ls carlins pera emprendre una nova guerra civil, en la que com sempre los ajudaran los conservadors.

Dia à dia los diaris d' Espanya portan noticia de l' entrada d' un nou contrabando de guerra, y de las reunions é intel·ligencias que celebran los números y cabecillas coneguts per haver fet la darrer guerra. Quant aquestos aligots se mouhen, senyal que no

tenen influencia en lo govern ni esperansa d' obtenirla.

Si los generals que assistiren al convit donat al senyor Lopez Dominguz, marxan d' acort baix la *gefatura* d' aquest, tal vegada no tardarem gaire temps en saludar á un nou Prim devant de las escapulariadas legions absolutistas.

Los amichs y enemichs de la Llibertat, tenen sas miradas ficsas en l' actitud d' aquest General, hereu polítich de son oncle lo general Serrano y marmesó de la constitució del 69.

Las novas eleccions donarán tal vegada una solució pacífica á l' embrollat problema de la política espanyola y no tindrem que veurer á nostra pàtria dessangrarse, com l' any 74, en mitj de duas guerras civils.

Si los republicans van units á las eleccions es possible que després segueixin un cami mes patriòtich y mes en armonia ab las aspiracions de tots y cada hú dels grupos en qu' avuy van dividits.

Si aixis ho fan, donarán una alta mostra de patriotisme y un gran pas pera afirmar la República.

Esperem.

AGUSTÍ JUNOY Y ARGENTÓ

REMITÍT

Accedim gustosos á la demanda que nos fá En Rafél Casanovas y Aribau, de publicarli en las planas de LA GRALLA, lo remitit qu' insertem seguidament. L' esperit catalanista que en tot l' escrit campeija, bastaba per sí sol pera que l' insertessem; per lo tant, al complaurer á n' En Casanovas fem nostras sas opinions y contribuïrem ab totas nostras for-

sas à la realisació de tant patriòtich pensament.

Sr. Director de LA GRALLA.

Distingit paysá: Vos adresso l' adjunt escrit, pera si voleu estamparlo en vostre apreciable periódich. Com podreu veurer, se tracta de la fundació d' una societat catalanista, qu' ompleni los desitjos de los catalans que, de tot còr, estimem á Catalunya.

Lo fonds de mon article, está d' accord ab la propaganda que vé sent LA GRALLA, desde son primer nombre. Per lo tant, no están renyit ab vostre programa, crech que no tindreu inconvenient en darli cabuda en las acreditadas planas de la benvolguda GRALLA.

Rebeu, per endevant, mes espresiuas gracias y disposeu de vostre afm. paysá y amich.

RAFÉL CASANOVAS Y ARIBAU.

Societat Catalanista

De temps enrera, LA GRALLA ve anunciant la creació d' una Societat catalanista.

S' havian sospés los treballs comensats, esperant que la nova Comissió del *Centro Catalá*, tractaria de donar nou impuls á la marxa del referit *Centro*, com era d' esperar; mes desgraciadament no ha succehit aixis, puig sembla qu' aquesta Comissió está molt conforme ab lo dictatorial reglament que feu la Comissió anterior.

Es desconexer lo carácter catalá, qui vulga fer una Societat en que tots los socis no tingan drets y debers; qui no imprimeixi en los estatuts d' una societat l' idea del sigle, la democracia y la igualtat, tant encarnada en nosaltres, que fins los de diferentas ideas políticas á las del credo que proclama l' Igualtat, la Llibertat y la Fraternitat, trovan á faltar eix carácter popular que caracteriza á totas las societats catalanas.

Nostre terra, que ha viscut independentment, per espay de molts sigles, ha sigut la primera nació d' Europa qu' ha practicat en lo govern la verdadera democrácia, y sas lleys, arregladas á nostre manera de viurer, avuy serian las mes lliberals que partit polítich haje proclamat.

Nascuts nosaltres, criats baix la tradició d' eixas lleys, renovelladas per l' instrucció qu' adquireix avuy l' obrer catalá, y proclamadas

per lo progrés ¿cóm podem subjectarnos baix una lley que dóna drets y debers diferents á los que s' aplegan sotas una determinada bandera? ¿Cóm podem posarnos dins una lley contraria á nostre modo de 'ser y nostre manera de pensar?

No es posible qu' hi haje qui vullga esser esclau poguentsen está.

Per altre part, los catalans que vivim en América, necessitem quelcom que nos recordi la pátria llunyana, quelcom que nos parli, ab lo llenguatge del recort de las costums de la pátria, seguint, encar que llunyans sos avensos. Tenim lo deber de propagar sa cada dia creixent industria, buscantli en eixas hospitalarias platjas, un mercat per sos productes; per últim, tenim lo deber de fer una llar catalana, que sofreixi, gosi, pensi y treballi com la mare Catalunya. Sols d' esta manera donarem als estranyes una idea de lo qu' es nostre terra, sols aixis podrem dirnos catalans.

La societat catalanista que 's projecta nos donará tot aixó. Baix sa bandera democrática, hi cabrán tots los catalans ab iguals drets y ab iguals debers. Aquesta semana deuen reunir-se nombrosos paysans, pera nomenar á la Comissió Organitzadora.

Catalans, avant, sempre avant.

RAFÉL CASANOVAS Y ARIBAU.

CARTAS Á EN SERAFÍ

¡CATALUNYA!

¡Oh pátria! pátria del ánima!
perqué no 'm respons ¿perqué
quant te crido ab veu confosa
per mi resposta no tens?

Jo só fill téu, per mas venas
la sanch diu que mare m' éts,
y 'l cor ab batechs que espantan
m' está dihen lo mateix.

—En las onas que á tas platjes
se reventan ab cop sech,
hi miro l' emblema pura
de lo que vals y lo que ets.
En las planas que verdejan

per las suors bel pagés,
 hi veig la má poderosa
 que 't fa gran abá lo temps;
 en tas valls y en tas montanyas
 que desafian l' hivern,
 en las elevadas cimas
 del teu magestuós Montseny,
 en las rocas escarpadas
 que lo Monserrat han fet,
 en tas minas y en tas grutas
 com Cardona y San Miquel,
 hi veig jo, proscrit que ploro
 llágrimas de sentiment,
 la poesia del ánima
 y la vida de món sér.
 ¿Quí com tú, mare estimada,
 quí com tú mes bons fills té?
 ¿Quí com tú costums mes puras
 y mes sábias lleys ha fet?
 ¿Quí com tú es mes admirada
 en lo banquet del progrés,
 y quí con tú, mare méva,
 's desvetlla per fer bé?
 Dihen qu' éts una orgullosa
 de carácte 'altiu y fret,
 perque sempre la primera
 has anat ab lo progrés
 contenint ab ta noblesa,
 ab ta sanch y ton poder,
 que 'l déspota vil é innoble
 de tu presa pogués fer.
 Aixó á 'n á tú 't fá orgullosa
 per lo criteri extranger,
 aixó Catalunya meva
 que 's lo mes sagrat deber,
 segons pensa qui 't calumnia
 sens tenir nocions de dret,
 fá que sigas mal mirada,
 tú, pátria de 'n Fivaller.
 Pero tú no has de aturarte
 per lo camí que has emprés,
 si mil enemichs te voltan
 mes de cent mil amichs tens
 que ni 'ls espanta la forsa
 ni lo fréstech crit guerrer,
 perque son fills de ta terra
 y tú, cap cobart has fet.
 Reçórdat de que un temps fóres
 la que vas dar lleys als grechs,
 y la que ab frase espartana
 vares dí 'al Cónsul francés
 de Girona á las murallas,

del Monserrat en los brenys
 y del Bruch en la defensa,
 que 'l catalá no 's rendeix.
 Y si un témps pera vergonya
 dels que autors ne varen ser
 se 't vejé sufri impassible
 lo pés dels feudals castells
 rendirte com una esclava
 embrutit son pensament,
 no per xó aquellas cadenas
 varen embrutir ton sér;
 puig mentras t' endogalava
 lo Senyó ab son brás d' acer,
 y á mes de robarte l' honra
 't manava altiu y fret,
 tu suspiravas pel dia
 de fer coneixer lo qu' ets:
 venjante de lo que 't robavan
 honra, vida, gloria y fé.
 Perque tu, pátria estimada
 serás lo que voldrás ser,
 que per poder humillarte,
 t' haurian de fer malbé.

P. GILET.

De «L' Almogaver» de l' Habana.

LA FLOR BLANCA

Al peu d' una fonteta
 voltada d' olivers
 va naixe una floreta
 que un floch de neu pareix,

Lo sol li dona vida,
 la font vida y frescó,
 la gronxa l' aura pura,
 la besa 'l papalló.

Mes ¡ay! de la floreta!
 l' agost aixut y ardent
 secantli la fonteta
 frescó y vida li pren.

Y aquella papallona
 que tant la va estimar,
 al véurela tan mústiga
 ben tost la va olvidar!

¡Pobre floreta blanca!
 retrato ets del meu cor:
 tu mors per falta d' aygua,
 per falta d' amor jo.

Mentres mon pit respiri
mos plors te regarán
y quan la mort ne vingui
d' eix mon á deslliurám
mon ánima y t' aroma
al cel s' en pujarán.

AGNÉS ARMENGOL DE BADIA

LO GRAN MESTRE

Impresions de artista

Estavam al Agost: lo cel era de blau de Prussia y 'l sol estabellava las pedras.

Assentat sobre un tros de mola de moli, ab l' álbun sobre 'ls genolls, la capsa d' ayguada á la má esquerra, 'l pinsell á la dreta y una ampolla de gaseosa plena d' aygua al costat, m' estava pintant un pilot de casas que s' estenían al davant méu ab la mateixa mandra qu' un remat de bens polsós y brut s' ajeu allá hont se troba, al fort de la soleuada.

Imaginéuvos unas casas rojas, mostrejadas aquí y allá per las notas sorprenents de las parets de tapia; de tros en tros una finestreta ab porticons blaus y march emblanquinat; en un costat una porta pintada de mangre; grans teuladas cubertas per una capa de molsa daurada que fa de catifa á un gat negre que segueix ab la vista als pardals; y finalment, coronant lo quadro y com fet expresament per armonisar-lo ab lo blau del cel, la copa colossal d' una figuera ahont cantavan totas las cigalas del terme.

En una paraula; un verdader *motiu* per fer tornar rabiós á un artista; pero un motiu tan típich, tan pintoresch, que era una verdadera trovalla.

Devia fer cosa d' unas dugas horas qu' estava pintant y bé ó mal comensavan las casas y la figuera á trasladarse sobre la fulla del álbun, quan va arribarme á las orelles un concert de veus primas y destrempadas que assassinavan l' *Ave Maria*; varen sentirse cantar uns quants galls, y una bandada de xicots espitragats, descalsos los més, sense gorra casi tots y cridant á unísono, va sortir de la porta pintada de mangra que era la del

estudi y va venir d' una corredissa en direcció allá hont jo pintava.

De repent va passar la cridoria y un silenci solemne va ferse al voltant méu romput no més per una qu' altre veu que xiuxiuejava al méu derrera.

—Un senyó que mapa.

—Oy nó que pinta.

—Ma noy que ho fa bé.

—Guayta que tints que té en aquesta capseta.

—Son colors.

Y tot torná á quedar en silenci, que semblavan augmentar encare las cigalas que repicavan en la figuera.

De mica en mica 'ls espectadors se 'm anaren literalment enganxant con moscas, cada un s' aná acomodant y un frech de calsas o bé un genoll que cruixia m' indicá que l' un s' hi asseya y l' altre s' agenollava.

—Are hi posa blau, deya una veu ab verdader pasme.

—Oy no, qu' es vert.

—Oy no qu' es blau, ¿fa Quiquet?

—Es blau... pero verdeja.

Y tot torná á quedar en silenci y no se sentia mes que 'ls colls greixosos de camisa que gemegavan discretament als moviments de tots los caps que s' aixecavan quan jo aixecava 'l meu y s'abaixavan quan jo tornava á clavar la vista sobre 'l álbun.

En fi arribá un espectador de més pès que 'ls anteriors; era un ganapia de catorce ó quinze anys, sapat y rabassut, que ab ayre de protecció va afegirse al grupo obrintse pas fins á tocarme 'l colze.

Guaytá atentament lo que jo pintava, guaytá no menos atentament las casas, torná á examinar la copia, torná á examinar l' original y després de molt repetir aquesta escrupulosa comparació esclamá:

—Com hi ha mon, retrata bè.

—¿Oy que retrata bè? li pregunta envalentonat un dels marrechs.

—Molt bè, repetí 'l ganapia ab ayre sentencios; ¡ho fa *igol*, *igol*!

Y tots los circumstants repetiren en veu baixa: —¡*Igol!* *igoll!*—y ¿per qué ocultarho? una vaporada de satisfacció va pujarme á la cara y vaig trobar en efecte que *ho feya igual*.

Al cap d' una bella estona, 'l ganassa s' incorporá com disposantse á anarsen y llen-

sant sobre l' àlbum l' última mirada murmurà de nou:

—*Igol, igol*; talment se belluga.

Vos confesso que aquesta última observació va sorprendrem de tal manera que, aixecant lo cap, vaig mirar-me 'l crítich y vaig preguntarli:

—¿Trobas qué s' hi sembla?

—Pastat.

—Y... ¿qué es lo que trobas que 's belluga?

—Aixó que vosté pinta.

—¿Ja sabs qu' es aixó que pinto?

—Prou, no es lo primer que veig. Fa un barco.

Va semblarme que queya dalt á baix d' un monument alt, molt alt y que may acaba va d' arribar á terra. Vaig trancar la capsa, vaig llençar l' aygua de l' ampolla de gaseosa y vaig anarmen á dinar murmurant d' esma aquellas paraulas de no sé quin sabi:

El pueblo es un gran maestro.

APELES MESTRES.

OH!...

Escolta nena divina,
la dels ulls igual que 'l cel,
la de la cara més fina,
la dels llabis com la mel.

No siguis tant desdenyosa,
per Dèu no siguis aixís;
fès que ta boca preciosa,
s' animi per bell sonrí.

Que tornin ja tas miradas,
á penetrarme en lo cor,
y encendre las flamaradas,
d' un viu y constant amor.

Ab ta véu de rossinyol,
torna á endrenssar lo dols cantich

—Bè, digui clar lo que vol,
y no sigui tant romántich.

—Ja sabs, nena, que t' estimo,
ja sabs, nena, que t' adoro,
que t' idolatro, que t' *mimó*,
y per tos encants me moro,

Puig desde 'l punt que t' vaig véure,
ab ta modestia estremada,
encar que no ho vulgui creure,
al cor sempre t' duch grabada.

Dígam, donchs, hermosa nena

qui ets y ademès ton nom,
y aixís me treurás la pena
que tinch al cor, no sé com.

Cuyta, ninfa encantadora...
dígam qui ets, dígamho prompte.

.....
¿Sí? Donchs soch la planxadora
y venía á... cobrá 'l compte.

PEPET DE ARBUCIAS

LAS CRIATURAS

No hi ha res mes cremador que las criaturas dels altres.

Tot lo que per los pares son graciositats, se converteix pera los demés en motiu de amohinos y molestia.

No hi ha ningú que 's cregui tenir los fills lletjos, molt al revés, los propis son sempre los mes macos de tots, y aixís s' ha de confessar si no volen renyir ab lo pare ó ferse mal veure de la mare.

Es inútil que 'ls hi vullguin fer entendre la rahó.

Dir que una criatura es lletja es dirho als autors de la seva vida, perque la satisfacció dels pares es que 'ls fills se 'ls hi assemblin, y no n' hi ha cap que no s' ho pensi.

Ja la llevadora 'ls ho diu aixís al punt de naixer:

—¡Quín nen mes mono! Es pastat al seu pare. Y aquest s' ho creu com si fos l' Evangelí.

Y vegin vostés mateixos si s' han trobat en un cas semblant, lo que hi ha de veritat en aquesta manifestació de la que no mes busca halagar als propis pera recullir mes propina.

Pero no es aixó precisament lo cremador. Aixó al cap d' avall s' ho passen los de la familia.

Quan van de visita á una casa que tenen criaturas ja están frescos. Després de saludar als grans que hi viuhen, naturalment, los hi presentan als petits ó aquestos ja surtin mitj arrambantse per las caderas y mirantsels de reull:

—¡Vina aquí, nen! ¿Coneixes á aquest senyor?

La criatura ó 's para ó pegant una corre-

guda se fica entre las camas del papá ó s' acosta á la mamá.

Allavors per compliment, tenen de començar un interrogatori, com per exemple:

—¿Cóm te dius, nen?—¿Quánts anys tens? Ahont es lo papa?—¿Ja fas bondat?—¿Ja has esmorsat?

En fi, tot lo que vostés vullgan acossats pel compromís de no saltar als que van á veure.

Menos mal, si las criaturas van netas y endressadas, per que allavors sense cap repugnencia 'ls hi poden fer petons y tocarlos la cara; cosa que succeheix raras vegadas, puig ó be 's deixan d' esmorsar y duhen nas y llavis plens de xocolata, ó s' han bessat l' aygua del got y 's presentan fets un xop, ó se alsan de ageurer per terra, ahont se revolcan fent rebequeries.

Si la criatura es sorruda, comensa per no respondre á res y á fer mala cara, quan no s' amaga ó 's posa á plorar, pero si es d' aquellas que pujan entramaliadas y totas las malifetas que fan están acostumadas que se las hi prengan per gracias, ja están ben llestos: se 'ls hi acostan desseguida, y si duhen bastó los hi prenen pera fer los cavalls, si no las enfilan per pegárlos hi cops, que á vostés los hi farán poca gracia, pero que als papás los hi es motiu d' alegría. Los hi estiran la cadena del rellotje, se 'ls hi posan lo barret, los hi pujan á las camas, y fins n' he vistas de criaturas, que anant per radera 'l solá, quan menos se pensan se 'ls hi plantan á coll y be.

Mirin, á casa n' hi ha de canalla, pero quan ve algú á véurem no 'ls deixo entrar may á distréurens, perque ja sé l' efecte que fa alló de que estant parlat d' un assumpto d' importancia y tot d' un plegat se 'ls hi presenta lo gran ó 'l petit á destorbarlos y ab la cara y las mans mes negras que un carboner.

Lo tenir canalla es un gust que no 'l tasta tothom; es una delicia, perque tan bon punt los farán rabiarse com riure, pero un s' ho té de guardar per ell mateix, perque als altres tan se 'ls hi endona. ¡Com que res los hi costa!

Conech una familia que 'n tenen set, de modo que 'l pare de vegadas ni sab de quin parla y mes aviat los recorda pel número d' orde que no pas pel nom.

—Mira, diu á la seva dona, fes venir á un noy.

—¿Quin?

—Qualsevol.

—En Pepito, en Paco, en Casimiro.

—No ho sé. Lo número quatre.

També m' he trobat mes de un parell de vegadas, estant de visita ab altres personas de fora de la casa, una d' aquestas preguntar al nen:

—Quí es lo papá?

Y la criatura venlisen corrents cap á mí. Es una sortida que á un hom lo deixa confós, perque no sab com s' ho pendrá 'l pare verdader.

Aixó de las criaturas, es una cosa empalagosa, quan no s' hi té res que veure, pero es un goig, quan son proplas, que no se 'l pot explicar sino aquell qu' en té.

Jo per aixó me las estimo á totas, perque m' agrada veurels obrar per son antojo; sense pensar si fan mal ó be.

A voltas fan unas rarasas y dihuen unas cosas tan extranyas!

Y á pesar de tot lo que 'ls he dit, me sembla impossible que no hi hagi ningú que no s' estimi á las mevas.

Y per últim: tots ho hem sigut de criaturas.

LO NEGRE DE LA RIBA.

UN SOFOCO

Era un dissapte al matí
quan vaig véurela, y tras, tras,
no pogué doná un sols pas
que no l' hagués de seguir.

L' acompanyava la gueta,
una dona molt grossassa,
y caminava ab catxassa,
y ella 's migrava ¡pobreta!

Jo ja ho veyá ¡natural!
com qu' ella sembla una nina
pèl carré sempre camina
depressa com un pardal.

De tant en tant, de regull
me donava una mirada
com dihentme —«Aixó m' enfada»—
y jo pensava —«Ja ho vull.»—

Puig caminant poch á poch

hi havia més temps, es clar,
per poderla jo mirar
ab mos ulls ardents com foch.

Devegadas s'aturavan
davant d'un aparadó;
m'hi parava també jo,
y 'ls ulls llavoras parlavan.

Vam recórrer molts carrés
comprentnos ab los ulls,
lo mèu cap donava bulls
y semblava un tió encés.

De prompte, per observar
géneros y novetats
y sombreros y arrufats
dels que are 's solen portar,

van pararse á un magatzem
del carrer dels *setmasons*;
clavá en mí sos ulls rodons
com dihent—«surto»— ¡esperém!—

Entra á dins ¿y jo? Jo, re
me planto davant la porta,
quant surt l'amo, y ab veu forta
diu—¡que Deu l'hi fassi bè!—

Me 'n vaig aná enfutismat;
¡quin sofoco! ¡Si fos aral...
perque diguin, ¿faig la cara
de demanr caritat?

J. A. y R.

PIFIAS

La Comissió encarregada d'enviar los fondos recullits pera los colérics d'Espanya, ha tingút noticia del Dr Ferran d'haver rebut la segona lletra de cambi que se l'hi enviá, prometen donar compte tan prompte haje fet la repartició de las duas cantitats enviadas pera repartir entre las familias mes necesitadas.

Quedán enterats nostres col-legas y lo públich.

Es general la simpatía de la colonia espanyola envers lo senyor Arellano ab motiu de

l'actitut 'presa aquestos dias respecte á los espanyols qu'hi havia en los batallons de línea.

Aplaudim lo *celo* del senyor Ministre d'Espanya, ja que no estavam acostumats á véurer l'energia qu'ell desplega, en l'exercici de son cárrech.

Després d'una llarga y penosa malaltia, morí en la matinada del 31 del passat mes, la muller de nostre apreciable amich y pay-sá En Salvador Ginesta: Na Rosa Navarro.

Los esforços de la ciencia habian lograt una convalecencia ficticia, puig que la recayguda ha sigut fatal.

Acompanyem á nostre benvolgut amich Ginesta, en lo greu dolor que li ha ocasionat aytal pérdua.

¡Pau en la tomba de la morta!

Havem rebut los nombres corresponents al 17 y 31 de Janer de nostre estimat col-lega *L'Almogaver*, periódich literari, consagrat á los interessos generals de Catalunya, que fá já dos anys ve publicantse en l'Habana.

Dona gust y enveja llegir en sas ben escrites planas, las ressenyas de las festas que celebran las societats catalanas de l'illa. Allí, no si veu mes qu'unió y patriotisme. Los catalans de l'illa de Cuba son un essemple que deuriam seguir los d'aquestas terras americanas.

Nos es grat saludar desde nostras pobres planas, á los ilustrats redactors de *L'Almogaver*, senyors Giralt y Costa y Noguera, acceptant ab molt gust la cambi que tant galanment demanan.

Conti *L'Almogaver*, ab tot y per tot ab la modesta GRALLA.

Van molt adelantadas las obras pera l'Exposició Universal de Barcelona. Molts pay-sans nostres residents aquí y en Buenos-Aires, se preparan pera anar á visitarla.

Ditxos os ells!

En Barcelona han comensat ab gran activitat y per diferents punts, las obras de la gran clavaguera colectora pera 'l desvío de la riera d'En Malla. Nos alegrariam que aqueixa

millora de Barcelona, s' acabés ben prest, puig es de grant utilitat per la ciutat comptal y los pobles vehins.

Estranyem molt que lo *Boletín de la Biblioteca-Museo Balaguer* no revisti á LA GRALLA, sent aixís que nosaltres l' enviem per tots los correus.

Si no la reb, no es culpa nostra.

Haven rebut la Memoria que la Comissió Directiva de la societat catalana de socorros mútuos *Monte Pio de Monserrat*, de Buenos Aires ha presentat á sos consocis, donantlos compte de sos treballs durant l' any 1885.

La falta material d' espay nos priva avuy d' ocuparnos detingudament de tan notable treball; ho farem en lo nombre vinent.

Mentres tant rebi la comissió de l' esmentada Societat, nostre coral felicitació per son obra y las gracias per son obsequi.

Llegim en un diari de Madrit, que nostre ilustre mestre y respectable amich l' escellentíssim Sr. En Victor Balaguer, ha sigut invitat á presidir lo congrés Internacional de literas y poetas de las nacions llatinas qu' escriuhen en llengua d' Oc.

Felicitem á nostre benvolgut amich per aytal distinció y ab éll á nostres literats.

VUYTS Y NOUS

Xorissos d' Extremadura! Xorissos!—anava cridant pel carrer un venedor.

La gent l' envoltava y alguns hi posavan preu.

Mes veuse aqui que un que passava s' hi atura, se 'ls 'mira y després parlant ab los que 'n volian comprar:

—No 'n compreu perque jo he estat á Extremadura y sé que hi posan carn de burro.

—Vosté hi ha estat? li pregunta'l xorissero.

—Si.

—Donchs home, m' estranya que no n' haja tornat convertit en xorisso.

Un acusat compareix devant del tribunal, y un advocat jove 'l defensa. L' advocat comensa ab aquella causa la seva carrera, 's perturba y no sab lo que 's diu.

—Acusat: exclama 'l president del tribunal, terminat lo discurs de defensa ¿teniu alguna cosa que anyadir en vostre descarrech?

—Sí, senyor, diu l' acusat: demano que se 'm consideri com á circumstancia atenuant l' haver sigut defensat per aquest senyor.

Trina dols, lo rossinyol
á sa famella esperant,
y jo esperante á la plassa
noya, també estich trinant.

Es tanta la calor que fa en lo meu poble,
deya un andalús, que al estiu no baixan per
lo riu mes que peixos fregits.

Un predicador á qui ningú del poble ahont
havía anat á predicar lo convidá á dinar du-
rant sa missió, deya desde la trona lo dia
de sa despedida.

Contra tots los vicis he predicat, estimats
meus, menos contra 'l de la gola, perque no
sé com se menja en aquest poble.

Epigramas

D. Simplicí Sanromá
volguent un cas esplicá
va dir:—Tant m' hi horrorrisat
que 'l cabell se m' ha erissat...
y era calvo com la má.

Se queixava á n' en Sevé
lo metje Roeh l' altre dia
del poch treball que tenia,
dihent:—Si jo fos estrangé
d' altre modo m' aniria.
L' altre, qu' es un feligrés
diu: Si vols, te trech de apuros
y 'l remey molt senzill es:
deixam are quatre duros
y de pet ets *metje inglés!*

La Catarina á un soldat
li digué que n' era un sol;
pero ell ab desconsol
li respongué: soch *sol-dat*.